

Kärnfamiljen är under beskjutning

Skrivet av Marcus Birro i Dalarnas Tidningar
Publicerad: 2008-08-13 07:05

I radions P1 begråter författaren Maria Sveland detta förbannade fängelse, denna oerhörda kvinnofälla, denna helvetiska tyranni, denna satans uppfinning. Gudrun Schyman är (givetvis) där också (hon tar varje chans att bete sig värre än en rasist i sitt hat mot män) och bespottar mannen i vilken form han än må uppenbara sig.

Alla skrattar åt den löjliga familjen, åt mannens tafatta snubbleri med blöjor och fadsadmålning. Kärnfamiljen är inte bara en bluff det är en lögn och en kvinnofälla (Schyman tycker för övrigt att allting är kvinnofällor, från familj till tetravin), som om kvinnor vore helt oförmögna att tänka en enda tanke själv.

Ni bespottar kärleken, familjelivet, tryggheten, den lilla världen som de flesta av oss försöker göra vad vi kan för att hålla samman, den lilla världen med alla sina skrynkliga hudveck, alla sina skavanker och brister. Vi har sett det som Maria Sveland och hennes kommandoråd inte lyckats inse; vi VET att familjen inte är en perfekt plats att vara på: men vi vill vara där ändå eftersom vi fortfarande är naiva och vackra nog att älska varandra genom alla år, eftersom vi älskar kvinnan eller mannen vi lever med, vi älskar våra barn, våra gemensamma middagar, våra tevekvällar, våra grillträffar och vår lilla del av världen. Vi älskar TROTS att vi vet att allt svart och alla faror hotar bakom hörnet.

Jag äger alltid tolkningsföreträde till mitt eget liv. Jag älskar familjen. För allt den är, allt den inte är, allt den hoppas vara i en tid som splittrar och söndrar, som förstör och vulgariserar. Vår kärlek är stark och fri. Familjen är inget helvete, inget fängelse. Att lura i oss det är att förminska sina medmänniskor, jag tror mer om både kvinnor och män, jag tror att de flesta orkar bryta upp om deras frihet kvävs eller hotas.

Om nu dessa förbannade rättänkande önskar ha något att slåss för, så slå ett slag för alla de fäder som kastas ut i kylan och inte får träffa sina barn eftersom samhället och domstolar ensidigt, konsekvent och enögt alltid ser till mammans fördel i en vårdnadstvist. Där är inte Sverige jämställt. Men istället sitter dessa människohatare i radions finrum och vädrar sitt hat för en kärlek de inte kan veta något om. De är skalbaggar, onda, missunnsamma små fördärvliga hatare.

Som en polare sade häromdagen:

- Jag har givetvis också stått ensam inne på toa med mitt askgrå ansikte i spegeln och undrat om det varit värt det, alla kompromisser, alla gräl, allt. makande åt sidan man tvingas göra när man är gift och jag har alltid kommit fram till att det är värt det. Jag har aldrig trott på kärnfamiljen som den ultimata världsordningen men den fungerar fint för mig. Jag är lycklig med fru, barn och hus. Det trodde jag aldrig när jag var yngre men den här resan har lärt mig att uppskatta trygghet. Jag älskar min hustru. Ska jag straffas för det? Varför får jag höra att min kärlek är ett fängelse?

Exakt så.